

Paloma

Jag är 28 gammal. Och det här har jag berättat, för jag har aldrig gått i skola och kan inte skriva.

Min mamma dog när jag var några veckor gammal. När hon förstod att hon skulle dö bad hon en väninna, Lydia, att ta hand om mig. Lydia var snäll, och jag kallade henne mamma. Men hennes man, Francisco, drack mycket och slog oss. De här ärren är minnen efter hans slag. En gång slängde han en fotogenlampa mot mig, därför jag har det här stora brännmärket.

Jag var fyra år gammal när jag rymde och sedan dess har jag bott på gatan och ibland på något härbärge.

Vi var några ungar som höll ihop i ett gäng på gatan. Vi tiggde pengar av folk eller mat utanför någon restaurang. På nätterna hade vi våra bestämda platser där vi sov. Jag och några andra flickor brukade sova framför en affär i Copacabana som hade en markis som gav skydd när det regnade.

Jag har aldrig stulit, men jag var springbud hos knarkhandlare. Hade man tur fick man en slant. Men så en dag greps jag av polisen, som tog mig till ett ungdomshäkte. Jag var 14 år och den enda flickan och blev våldtagen utan att någon ingrep, vakterna var borta för att dricka öl. Sedan blev de rädda att jag skulle skvallra och lät mig rymma.

Jag hade blivit gravid, och nio månader senare föddes min son, Henrique, på ett sjukhus i Rio. Det var första gången på 10 år som jag sov i en säng.

Det var svårt att leva på gatan med ett litet barn. Men efter några månader tog polisen oss till ett härbärge. Det hade varit bra om jag fått lära mig läsa där, eller fått yrkesutbildning, men så var det inte. Härbärget var grundat av en berömd idrottsman och han kom dit en gång och fotograferades tillsammans med oss. Men sedan omkom han i en olycka, hemmet stängdes och jag hamnade på gatan igen. Där träffade jag Carlos.

Det kändes tryggt att ha någon som kunde försvara mig. Vi brukade bygga upp skydd med hjälp av kartonger där vi sov och försörjde oss genom att sälja pappersavfall som vi samlade på Rios gator. Medan vi bodde på gatan föddes mitt andra barn, Pamela. Tre månader senare var jag åter gravid.

Några av våra vänner hade slagit ett hål i muren under viadukten vid Leopoldinastationen. Därunder fanns ett stort utrymme, och även om man inte kunde gå rak så var det ganska högt. Snart var vi omkring 20 personer som bodde där. Vi gjorde våra egna rum med hjälp av filter och kartonger. Fotogenlampor gav oss värme och ljus. Det var förstås ett väldigt buller från alla bilar som for fram över oss, men vi hade skydd mot regn och vind.

En sommarsöndag för fyra år sedan gjorde jag en utflykt till stranden med mina barn. Jag var gravid i 8:e månaden, och höll Henrique som var 6 år vid handen och Pamela i famnen. Det var massor av folk på stranden och jag satt med Pamela medan Henrique lekte. Pamela började

gråta och jag hade fullt sjå med att trösta henne, När hon äntligen somnade var Henrique försvunnen. Jag började leta efter honom men kunde inte hitta honom.

Ibland drömmer jag att han sover vid min sida. Sedan vaknar jag och minns jag alla de hemska timmarna när jag gick och letade på stranden med ett gråtande barn i famnen. Jag har aldrig fått veta vad som hände honom. Sex veckor senare föddes André Luis.

Vi var 11 vuxna och 9 barn som bodde under viadukten, det var vårt område och vi höll ihop och försvarade det mot inkräktare. Men så kom den där dagen då Pamela just fyllt två år och André Luis skulle fylla ett. Vi var alla ute på gatan och sålde våra varor och hade barnen med oss. Den enda som var kvar var Carla, som var 16 år och väntade barn. Det var ju alltid mörkt under viadukten, så Carla höll sin fotogenlampa tänd och vi får ju aldrig veta vad som hände men plötsligt såg vi eld slå ut genom dörren.

Vi rusade dit och hörde Carlas förtvivlade skrik. Hon hade ingen möjlighet att ta sig ut genom den trånga öppningen. Giga försökte ta sig in för att rädda henne. Men han blev också kvar i lågorna. Han var bara 13 år.

När brandkåren kom var allt utbränt. Polisen förde oss till ett härbärge, och jag förlorade vårdnaden om mina barn. Jag har inte fått träffa dem sedan dess. Jag vet att de bor på ett barnhem. Carlos, blev sig inte lik efter branden och efter att ha förlorat barnen. Han försvann och jag har hör rykten om att han är död.

På gatan är det farligt att leva ensam, men jag fann en ny man, Eduardo. Vi for illa och saknade ofta mat. En dag fick jag höra att han gripits av polisen när försökt stjäla. Han sitter i fängelse nu. Och jag förstod att jag åter var gravid. Nu är jag här på Abrigo. Och jag har fött min son. Jag kallar honom Eduardo, efter hans pappa. Jag vet inte om jag har någon framtid, om jag en gång skall få arbete och bostad, om jag ens skall få behålla mitt barn. Det vet jag inte. Men jag måste ju hoppas. För hur skulle jag annars orka leva?

Och idag fick jag ett brev från Eduardo som skrev: ”Det är konstigt att man skall behöva hamna i fängelse för att förstå att sätta värde på dem som verkligen betyder något för en. Jag hoppas att du en dag skall kunna förlåta mig för allt svårt du fått gå igenom för min skull. Jag ber varje dag för dig och vår son. Vetskapen om att jag blivit pappa har gett mig tillbaka glädjen över att leva.”

Jag skall be att någon hjälper mig att skriva. ”Vi väntar på dig. Jag och vår son.”